

Ordre i jerarquia

LLUÍS VILALTA URREA
PSICÒLEG, TERAPEUTA
FAMILIAR SISTÈMIC I COACH

El mes passat vam parlar de la primera llei que regeix els destins dels sistemes familiars: el de pertinença. Aquesta vegada li toca el torn al principi de prevalença o de jerarquia.

Sense ordre no hi ha vida. La família, que està al servei de la vida, té un ordre intern que cal mantenir. Quan no es manté l'ordre, el sistema ho manifesta com un desequilibri. Ordre implica jerarquia: **qui arriba abans té preferència en el sistema.** Parlant metafòricament, els ancestres són més grans que els pares i els pares són més grans que els fills. Els que han vingut abans tenen prioritat i més drets que els que han vingut després.

Quan una parella té fills esdevenen pares, però en primer lloc són parella i només després pares. Sovint passa que s'inverteix l'ordre i la parella descuida la seva relació, com si una planta no calgués cuidar-la perquè continuï florint. Això fa que els fills es considerin importants, però a l'hora també els genera inseguretat, perquè perceben que d'ells depèn la felicitat dels pares. I aquesta és una càrrega que cap fill hauria de suportar.

En aquest cas és convenient que la parella doni prioritat i cuidi a la seva pròpia relació.

La jerarquia dóna a cadascú el lloc que li correspon dins el sistema. Quan una persona s'arropa una funció o un lloc que no li correspon, això genera un desequilibri que avocarà inevitablement en conflictes. Així pot passar que un fill es col·loqui per damunt d'un dels pares o el substitueixi, bé per arrogància (perquè se sent superior), bé per necessitat (perquè el pare o la mare necessita al fill o filla al seu costat perquè li doni suport o li faci de "parella" simbòlica). En ambdós casos, aquest desordre manté lligat al fill o filla per lleialtat a un dels progenitors. Això li pot

comportar que desenvolupi alguna malaltia o incapacitat que l'impedeixi independitzar-se, o que no acabi tenint èxit professional o per formar una nova família, per la qual cosa continuï "dependent" del pare o de la mare i continuï al seu costat donant-li allò que aquest li falta (companyia, amor, suport moral, ajuda econòmica, etc...).

Estimar als fills és enfortir amb amor les seves ales perquè algun dia puguin volar. Perquè ells puguin ocupar el lloc que els pertoca en el sistema familiar i a la vida, és imprescindible que els pares ocupin el lloc que els correspon i resolguin ells els temes de parella sense involucrar als fills.

Lluís Vilalta Urrea
Especialista en teràpia familiar sistèmica i educació emocional
www.eispaisitemic.net